

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 22 września 1980 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie pomocy materialnej dla studentów szkół wyższych.

Na podstawie art. 50 ust. 2 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1973 r. Nr 32, poz. 191) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 2 września 1977 r. w sprawie pomocy materialnej dla studentów szkół wyższych (Dz. U. z 1977 r. Nr 29, poz. 126 i z 1978 r. Nr 27, poz. 118) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 10 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. O stypendium zwyczajne może ubiegać się student pochodzący z rodziny, w której dochód netto na jedną osobę nie przekracza miesięcznie 2.600 zł.”;

2) w § 12:

a) ust. 1—3 otrzymują brzmienie:

„1. Stypendium zwyczajne wynosi od 400 do 1.800 zł miesięcznie.

2. Wysokość stypendium w zależności od dochodów wynosi:

Dochód netto na osobę w rodzinie studenta w zł	Kwota stypendium w zł
do 1000	1800—1600
1000—1200	1600—1400
1200—1400	1400—1200
1400—1600	1200—1000
1600—1800	1000—800
1800—2000	800—600
2000—2200	600—400
2200—2600	400

3. W razie gdy dochód netto przypadający na osobę w rodzinie studenta, uzasadniają

przyznanie stypendium, nie odpowiada rzeczywistej sytuacji materialnej studenta, można podwyższyć lub obniżyć stypendium, przy czym podwyższenie stypendium nie może przekroczyć kwoty 400 zł.”;

b) ust. 3a skreśla się,

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Studentowi nie mającemu rodziców lub innych osób zobowiązanych do alimentacji oraz studentowi wychowującemu dziecko stypendium może być podwyższone w granicach do 25%, z tym że wysokość stypendium nie może przekroczyć 2.250 zł miesięcznie.”;

3) w § 13 ust. 1 wyrazy „§ 15 ust. 4” zastępuje się wyrazami „§ 15 ust. 3”;

4) w § 15:

a) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. W razie gdy dochód netto na osobę w rodzinie studenta pobierającego stypendium wzrósł ponad 2.600 zł, a nie przekroczył kwoty 2.800 zł miesięcznie, student może otrzymywać stypendium w kwocie od 200 do 400 zł miesięcznie.

3. W razie wzrostu dochodu netto na osobę w rodzinie studenta ponad 2.800 zł student traci prawo do stypendium.”;

b) ust. 4 skreśla się;

5) w § 25 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Stypendium fundowane wynosi 1.800 zł.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1980 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Pińkowski

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ADMINISTRACJI, GOSPODARKI TERENOWEJ I OCHRONY ŚRODOWISKA

z dnia 5 września 1980 r.

w sprawie zasad uznawania terenów zadrzewionych na obszarach wsi za parki wiejskie, ochrony tych parków i zarządzania nimi.

Na podstawie art. 47 ust. 3 ustawy z dnia 31 stycznia 1980 r. o ochronie i kształtowaniu środowiska (Dz. U. Nr 3, poz. 6) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ochronie jako parki wiejskie podlegają tereny położone na obszarach wsi, pokryte drzewostanem o charakterze parkowym, stanowiące własność lub będące w użytkowaniu jednostek gospodarki społecznej, a nie objęte przepisami o ochronie zabytków.

2. Przez „drzewostan o charakterze parkowym” rozumie się zespoły drzew i innej roślinności, ukształtowane funkcjonalnie i plastycznie w ogród mający wartość histo-

ryczną, przestrzenno-plastyczną lub przyrodniczą. Ukształtowanie ogrodu może tworzyć kompozycję roślinności, rzeźby terenu, wody i elementów architektonicznych.

3. Za park wiejski mogą być uznane i objęte związana z tym ochroną tereny położone na obszarach wsi, stanowiące także własność osób fizycznych lub jednostek organizacyjnych nie będących jednostkami gospodarki społecznej, pokryte drzewostanem o charakterze parkowym obejmującym starodrzew; nie dotyczy to jednak terenów zadrzewionych drzewami owocowymi i terenów służących celom kultu religijnego oraz cmentarzy.

§ 2. Za park wiejski może być uznany teren obejmujący pozostałości drzewostanów i zagospodarowania, o którym mowa w § 1, jeżeli stan i zakres tych pozostałości pozwala na odtworzenie zadrzewień i ich charakteru.

§ 3. Uznanie za park wiejski powinno następować w miarę możliwości na warunkach uzgodnionych z właścicielem lub użytkownikiem terenu.

§ 4. 1. Park wiejski podlega ochronie polegającej na:

- 1) zakazie dokonywania wszelkich zmian zagospodarowania parku, powodujących naruszenie jego układu przestrzennego,
- 2) zakazie wznoszenia na terenie parku lub w jego otoczeniu budowli albo wykonywania robót budowlanych, które mogłyby szkodzić roślinności parkowej,
- 3) usunięciu z parku obiektów budowlanych i urządzeń wpływających szkodliwie na jego stan,
- 4) zakazie prowadzenia na obszarze parku określonych rodzajów działalności,
- 5) niezbędnej odnowie i pielęgnacji roślinności znajdującej się w parku oraz konserwacji jego urządzeń.

2. Szczegółowy sposób wykonywania ochrony parku wiejskiego określi uchwała rady narodowej stopnia wojewódzkiego ustanawiająca park wiejski.

§ 5. 1. Pielęgnacja roślinności znajdującej się na terenie parku wiejskiego powinna zapewnić dobry stan drzew i krzewów, w szczególności przez ochronę przed chorobami i szkodnikami, zapobieganie procesom próchnienia drzew i hamowanie tych procesów, usuwanie suchych konarów i gałęzi, wzmocnianie koron drzew i innego rodzaju zabiegi.

2. W parku wiejskim mogą być usuwane tylko drzewa martwe oraz drzewa słabe, zamierające oraz samosiewy naruszające przestrzenny i gatunkowy charakter parku.

3. Odnowa roślinności w parku wiejskim nie może spowodować zmiany jego charakteru.

§ 6. Park wiejski powinien służyć zaspokojeniu potrzeb społecznych, zwłaszcza z zakresu kultury i wypoczynku.

§ 7. 1. Właściwe wykorzystanie parku wiejskiego zapewnia terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego.

2. Terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego ustali regulamin korzystania z parku wiejskiego z uwzględnieniem wymagań jego ochrony, o których mowa w § 4, oraz powierzy sprawowanie zarządu tym parkiem podległej sobie jednostce organizacyjnej, a w razie braku takiej jednostki określi inny sposób zarządzania parkiem wiejskim.

§ 8. 1. Teren parku wiejskiego stanowiący własność osób fizycznych lub jednostek organizacyjnych nie będących jednostkami gospodarki społecznej podlega zarządowi właścicieli gruntów, jeżeli wyrażą na to zgodę.

2. Jeżeli właściciele gruntów, o których mowa w ust. 1, nie wyrażą zgody na sprawowanie zarządu parkiem albo park wiejski obejmuje tereny stanowiące własność lub będące w użytkowaniu jednostek gospodarki społecznej i własność osób fizycznych lub jednostek organizacyjnych nie będących jednostkami gospodarki społecznej, terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego określa sposób zarządzania całym obszarem parku.

§ 9. 1. Zarządca parku wiejskiego dba o utrzymanie w należytych stanie parku, troszczy się o właściwe jego zagospodarowanie i prawidłowe wykonywanie wymaganej ochrony.

2. W szczególności zarządca parku wiejskiego jest obowiązany:

- 1) w miarę potrzeby ogrodzić teren parku,
- 2) dbać o dobry stan drzew, krzewów, trawników, kwiatników, dróg i ścieżek,
- 3) dbać o porządek i czystość oraz właściwy stan wód znajdujących się na terenie parku,
- 4) czuwać nad wykonaniem obowiązujących dla terenu parku nakazów i zakazów.

3. Zarządca parku wiejskiego na pokrycie kosztów zadań, o których mowa w ust. 1 i 2, może korzystać w miarę potrzeby ze środków Funduszu Ochrony Środowiska.

§ 10. Terenowe organy administracji państwowej stopnia podstawowego oraz zarządcy parków wiejskich współdziałają w sprawach związanych z wykonywaniem przepisów rozporządzenia z wojewódzkimi konserwatorami zabytków oraz z Polskim Towarzystwem Turystyczno-Krajoznawczym i Ligą Ochrony Przyrody.

§ 11. Terenowe organy administracji państwowej stopnia podstawowego inicjują, organizują i popierają działalność społeczną zmierzającą do podejmowania czynów społecznych mających na celu porządkowanie parków wiejskich i zapewnienie właściwego ich stanu.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Administracji, Gospodarki Terenowej
i Ochrony Środowiska: J. Kępa

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3,
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71
00-979 Warszawa (skrytka pocztowa 81), tel. 28-90-01 w. 608 i 42-14-78.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.
